

HET GROTE VERZET

FISHER SERIES

BOEK 1

J.C. BLOM

Het grote verzet, door J.C. Blom

Copyright© 2023 J.C. Blom

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hardcover ISBN: 9789464807455

Paperback ISBN: 9789464807233

Ebook ISBN: 9789464807189

Omslag en interieurontwerp door Studio Blom

De klep van zijn laptop gaf wat tegenwicht. Het toetsenbord lichtte op als de ogen van een groene draak. Hij kreeg niet de kans om in te loggen, want in een flits verscheen er een foto die het hele scherm vulde en flikkerend riep dat er gevaar dreigde. Druppels zweet verschenen op zijn voorhoofd.

Opnieuw gehackt! Weer zo'n foto...

Geïrriteerd duwde hij de laptop van zich af. Zijn bril kletterde op de grond onder het bureau. Hij duwde zijn handen af tegen z'n bureau waardoor zijn stoel hard naar achteren reed en een bonk tegen boekenkast tot stilstand kwam naast de plank waarop de flessen stonden. In een automatische beweging greep hij met een zwaai naar zijn naamgenoten en twee beste vrienden; John Barr en Johnnie Walker. Met het servet, bedoeld voor een vochtige fles champagne, veegde hij over zijn voorhoofd en tilde het deksel van de zilveren emmer met het gouden logo van Fisher Pharmaceuticals. De ijsblokjes rinkelde aangenaam tegen het glas. Het brandende vocht verdoofde niet alleen zijn mond. Zijn hoofd stil, ogen

die schichtig rondkeken, alsof de dader verstopt zat in een van de boekenkasten die reikten tot aan het hoge met sierlijstjes versierde plafond, alles op maat gemaakt, geheel passend bij de stijl van zijn postuur en karakter. De foto bleef in zijn geheugen plakken als een vlieg op een kleverige vliegenvanger.

Die hufter! Wat wil hij hiermee nu bereiken? Filmpjes gingen in zijn gedachten voorbij, met achtervolgingen van paparazzi en waanzinnig geworden mensen die voor zijn huis bivakkeerden. En daar bovenop kwam ook nog dit dagelijkse ritueel; achtervolgd worden door foto's die op al zijn apparaten verschenen.

Z'n binnenzak trilde en hij greep, gedesorienteerd door de alcohol, onhandig naar zijn mobiel.

'Hé John, hoe is het?'

'Hé Philip jongen, wat goed dat je belt. Nu je het vraagt..., 't gaat slecht.' Hij keek nog eens naar het ijs dat in het gouden vocht rondcirkelende en vroeg zich af of het wel verstandig was dat hij de telefoon opnam als hij in zo'n staat verkeerde.

'Vertel...'

'Zoals ik je eerder heb verteld, die foto's die op al mijn apparaten tevoorschijn komen, weet je wel...?'

'Ja, dat heb je me laatst verteld.'

'Ik heb mijn wachtwoorden nu meerdere malen gewijzigd en het blijft maar doorgaan. Zelfs een IT-bedrijf kan de hacker niet traceren'

'Tjonge, dat is dan wel een goeie.'

'Inderdaad... Zo eentje had ik vroeger graag in dienst gehad,' zei John en voegde er zuchtend aan toe: 'Ik voel me gevangen in m'n eigen huis.'

'Wat dat betreft, ben je niet de enige. Er zitten miljoenen mensen in quarantaine.' Het bleef stil.

'Ik kan geen medelijden met je hebben. Ik kan alleen achter

mijn cliënten staan die behoorlijk beschadigd zijn. Je zult jezelf bij elkaar moeten rapen en zaken op orde moeten stellen.’

John nam nog een slok. ‘Was het maar zo eenvoudig.’ Zijn stem kraakte. Hij schraapte zijn keel en hoestte een paar keer terwijl hij de telefoon hoog boven zijn hoofd hield en ging verder: ‘Er vliegen hier drones over het huis en ik weet bij God niet wie me allemaal in de gaten houden; of het goeie of kwaaije zijn. Ik kan nog steeds niet helder op een rijtje krijgen hoe het is gelopen.’

‘Het wordt wel tijd, John.’ Zei Philip kortaf en zonder een greintje medeleven ging hij verder, ‘we zijn nu drie jaar bezig en nog niets opgeschoten. Je moet jezelf onder controle zien te krijgen, anders kan ik die zaak niet voor je blijven doen.’

John kreunde, wreef over zijn ogen en keek vervolgens door het raam waar zojuist een reiger naast het zwembad was neergestreken. Hij kneep zijn ogen samen om helder na te kunnen denken en slaakte opnieuw een diepe zucht.

‘Ja Philip, ik moet mezelf bij elkaar rapen. Ik weet het.’

‘Ik kom binnenkort bij je langs om wat zaken te bespreken. Zorg ervoor dat je het helder krijgt, oké?’

‘Ja man, tot dan.’

Hij keek weer naar de foto op zijn laptop. Hij was nu nog redelijk nuchter waardoor de confrontatie met deze foto hem een dreun had gegeven. Het was hem allemaal te veel. De filmpjes in zijn hoofd kwamen achterelkaar: beelden van mensen met neurologische aandoeningen, voetbal professionals die tegen de vlakte waren gegaan, misvormde baby’s. Lege straten in de tijd van de eerste lockdowns, beelden van mensen op balkons, muziek makend en met elkaar pratend van zo’n afstand, zaten opgesloten in hun huizen, boze en verdrietige lui die hun baan of hun bedrijf hadden verloren. Grote demonstraties en rellen die waren uitgebroken nadat de verplichte QR-code was ingevoerd. Alsof er

iemand tegenover hem zat die luisterde naar zijn gedachten, haalde hij zijn schouders op zoals hij had geleerd om zorgen los te laten, maar hij bleef gefrustreerd. Blijkbaar had men behoefte aan een zondebok en daar was hij er duidelijk een van geworden. Z'n vuisten kwamen hard neer op het bureau. Alles schreeuwde vanbinnen. *Die idioten!* Wie zou de waarheid uit zijn mond geloven als de hele wereld hem bij voorbaat al had veroordeeld? Spijt had hij over de keuzes die hij had gemaakt en dat hij zo naïef was geweest. Kon hij de tijd maar dertig jaar terugdraaien. *Als ik die studie chirurgie had gedaan, dan was alles anders gelopen.* In plaats daarvan kreeg hij te horen: “Nee, helaas meneer Fisher, u bent uitgeloot. Er is nog wel ruimte bij farmacie,” had de mevrouw van de administratie gezegd, “of bij bedrijfseconomie, daar is ook nog plaats.” Hij had duidelijk het gevoel gekregen dat de oorzaak zijn niet-elite afkomst was, want hij zag bij die studies alleen die kereltjes van rijke ouders rondhuppelen. Geen hersens, maar geld genoeg om hun studie te betalen en er zelfs nog een paar jaar langer over te doen. Met de studiefinanciering die hij ontving, moest hij doorgaan en kon hij niet anders dan voor een andere studie kiezen, hij kon niet nog een jaar wachten totdat hij ingeloot werd. Uiteindelijk was hij tot het inzicht gekomen dat hij überhaupt nooit ingeloot zou worden.

Zijn streng christelijke opvoeding had hem tijdens de studie farmacie vaak in tweestrijd gebracht. Hij hoorde nog de stem van zijn vader die hem veroordeeld en streng toegesproken had dat mensen niet naar een dokter moesten gaan en geen geneesmiddelen moesten nemen, want dan verloochenden ze de Heer. Hij had er vier jaar lang over nagedacht. Mogen christenen geen dokters raadplegen? Hij had de conclusie getrokken dat God de mensen als intelligente wezens heeft geschapen en ze het vermogen heeft gegeven om geneesmiddelen te ontwikkelen en te

leren hoe ze hun lichamen kunnen repareren. Er is niets mis met de toepassing van deze kennis en deze vaardigheden voor lichamelijke genezing. Hij besloot dat artsen kunnen worden gezien als een geschenk van God aan de mensen. Een manier waarmee God genezing en herstel brengt. En daarmee had hij het voor zichzelf verantwoord en kon zo de discussie met zijn vader eindelijk beëindigen, die stuurs de andere kant op had gekeken, want hij was nooit eerder op die manier tegengesproken door zijn zoon.

Hij dacht na over het bedrijf dat hij na zijn studies had opgericht, Fisher Pharmaceuticals. Het was hard gegroeid in het begin. Hij zag Bianca voor zich bij hun eerste ontmoeting, de liefde van zijn leven. Ze waren als stroop en pannenkoek en binnen een jaar getrouwd. Zijn ouders waren lid van de zwarte kerk en konden het op zijn zachtst gezegd niet waarderen dat ze zichtbaar zwanger was op de dag van hun huwelijk. "Jullie moeten je schamen", hadden ze gezegd op het moment dat er een rij achter hen stond om het bruidspaar te feliciteren. Alle gasten waren stilgevallen en hadden zich naar hen omgedraaid om de schandalige scène te kunnen volgen. Hij had zijn vader en moeder om beurten diep in de ogen gekeken en hen bedankt voor de ouders die ze voor hem waren geweest. Door de stabiele opvoeding die ze hem hadden gegeven had hij zijn studies kunnen afmaken en verzocht ze vervolgens vriendelijk om het feest te verlaten; dit was niet de dag of het moment om op het strafbankje te worden gezet. Hij was een volwassen man en dat hadden ze maar te respecteren. Zijn vader had niet na kunnen laten om zijn betoog af te maken; dat het ongehoord was dat het geen kerkelijke inzegening was geweest. Dat vonden ze des te schandelijker en ze hadden geweigerd om hen de hand te schudden en te feliciteren. Sinds die dag had hij ze niet meer gezien en via via vernomen dat zijn ouders beide vijf jaar geleden tijdens de eerste uitbraak van corona waren overleden.

Terugkijkend op zijn jeugd was het enige religieuze dat hij ervan had geleerd dat hij zich gezegend voelde dat hij voor zichzelf kon denken, waardoor hij zich bevrijdt voelde. Hij walgde van die zwartkijkers en doemdenkers. Hij wilde niet leven zoals zijn ouders. Hij wilde niet arm zijn en genoegen nemen met een boterham met tevredenheid. Hij zou het anders gaan doen!

Kort erna was zijn zoon geboren. Hij was gelukkig geweest, en toch wilde hij meer.

Altijd maar meer, meer, meer. Hij haatte dat gevoel nu, die hebzucht, dat verlangen naar macht en geld. Daarom had hij succesboeken verslonden en buitensporig dure workshops gevolgd bij succesgoeroes. Zakenlieden van over de hele wereld kwamen daar naartoe met de wens om nog rijker en succesvoller te worden. En dat wilde hij toen ook. Daar had hij geleerd om zijn emoties uit te schakelen door mensen doelbewust uit te kaffen. En langzamerhand was hij de gevreesde CEO geworden. Bakken met geld had hij vervolgens verdiend waardoor zijn bedrijf was uitgegroeid tot meer dan vijfhonderd werknemers met vestigingen in meerdere landen. Tot op het moment dat hij een topmanager toespeeld had gekregen van een commissaris die veel in de pap te brokkelen had in het bestuur van Fisher. Een kort telefoontje, "die en die komt zo langs en die moet je aannemen". Aan de toon kon hij opmaken dat er geen tegenspraak werd geduld. Hij had het er gewoon mee te doen.

Eigen bedrijf me hoela. Hij had niets meer te zeggen gehad in de periode nadat zijn bedrijf groot was geworden en het volgens de wet verplicht was om een bestuur te hebben. Hij had niets meer te zeggen gehad over wat er werd geproduceerd in het lab en hij had niets meer te zeggen gehad over zijn personeel. Die zogenaamde topmanager hield er wat harde verkooptechnieken op na. Hij droeg de mensen van de marketing op om ervoor te zorgen dat

de artsen met cadeaus werden beloond als ze medicijnen van Fisher Pharmaceuticals zouden voorschrijven. Achteraf bleek dat dit de marketing was die door alle farmaceutische bedrijven wereldwijd werd gevolgd.

Wat hij had verwacht, gebeurde. Na enkele jaren begon de ellende, zijn bedrijf kreeg een enorme boete voor fraude en hij moest miljoenen aan schadevergoedingen uitkeren door de ernstige bijwerkingen die bepaalde medicijnen hadden veroorzaakt en mensen nog zieker maakten dan ze al waren. Het bedrijf stond aan de afgrond van een faillissement en het bestuur was ineens niet meer bereikbaar.

Hoe bijzonder opvallend was dat allemaal geweest. *Ik heb ervan geleerd* dacht hij. Hij was er nog steeds trots op dat hij direct de touwtjes zelf weer in handen had genomen en meteen alle bestuursleden had uitgeschreven bij de Kamer van Koophandel. Vervolgens had hij onder zijn eigen personeel de juiste mensen gevonden om in het bestuur plaats te nemen. Het bedrijf floreerde daarna opnieuw en maakte prima medicijnen en de reputatie van het bedrijf werd hersteld. Tot het moment dat een man zonder afspraak zijn kantoor was binnengelopen. Een vreemde vogel. Zwarte zonnebril en hoed en een muf stinkend zwart pak. Het was precies in de periode dat de Matrix uitkwam, waardoor het leek alsof hij zelf in die film was beland. Na zijn monotone praatje, wat John moest gaan produceren en wat hij wel en niet moest doen bij de fabricage van medicijnen, had hij die vent te kennen gegeven dat hij kon ophoepelen. Met een rood hoofd had John deze zogenaamde Agent Smith de deur gewezen. Toen de deur achter hem dicht was gevallen had hij er een deuk in getrapt.

Vanaf dat moment begonnen de dreigementen. Een man van het CDC belde. Die zei hem dat ze hadden gehoord dat hij niet wilde meewerken, maar dat als hij nog goedkeuring wilde krijgen

voor de nieuwe medicijnen die ze ontwikkelden, moest hij gewoon doen wat er van hem werd gevraagd. Ze werkten samen met buitenlandse autoriteiten die de medicijnen moesten goedkeuren voor verkoop in de rest van de wereld. Hij stond met zijn rug tegen de muur en kon niet anders dan opvolgen wat er van hem werd geëist. Tenminste, dat dacht hij toen. Nu wist hij inmiddels beter.

Financieel ging het hem voor de wind, maar hij voelde zich verscheurd tussen zijn gevoel van goed en kwaad. Hij was niet meer de vrolijke man die hij vroeger was. Altijd op zijn hoede, want er werd op hem gelet.

Dat was het dus geweest in de beginjaren. Allemaal uiterlijke schijn. Een succesvol bedrijf, en een groot huis midden in het bos in Bilthoven. Ze reden in de nieuwste en grootste auto's. Zijn bedrijf bezat een privéjet waarmee hij voor zaken de meeste landen in de wereld bezocht. Maar hij was continu bang, want wat als men eens wist wat er allemaal achter de schermen gebeurde...

Bianca en Tom reisden regelmatig met hem mee als het schoolvakantie was. Bianca had het geen probleem gevonden als hij alleen op reis moest. Ze had haar eigen bezigheden. Ze hadden een tuinman, een huishoudster, op kantoor een team secretaresses, en thuis had hij een persoonlijke assistent tot zijn beschikking.

Hij keek nog eens naar de foto op zijn bureau. Nu was alles en iedereen waar hij van hield uit zijn leven verdwenen.

“Ik ga weg”, had ze gezegd. Haar geliefde, naar nieuw leer ruikende Louis Vuitton koffers, stonden opgestapeld naast haar in de hal. Geschrokken had hij gesmeekt: “Bianca, alsjeblief niet doen, niet nu, ik heb je nodig.” Ze had hem een minuut lang aangekeken, alsof ze twijfelde, maar ze had zich omgedraaid, haar koffers gepakt en zonder verder iets te zeggen had ze de deur achter zich dicht getrokken. Hij was daar lang blijven staan, als de

karakters in *The Wizard of Oz*, versteend, niet in staat om zich te bewegen, omdat hij bang was dat hij werkelijk zou breken. In de dagen erna was zijn hart kil en koud geworden en het had lang geduurd voordat het was ontdooid. Sindsdien had hij niets meer van Bianca gehoord en hij was te koppig geweest om haar achterna te gaan of te bellen, want zij had hem toch verlaten? Zijn Bianca, waarmee hij vijftientig jaar lief en leed had gedeeld, was zomaar van de een op de andere dag, uit zijn leven verdwenen. Kon hij het haar nog kwalijk nemen? Door al die problemen had hij geen aandacht voor haar en Tom gehad. Hij staarde naar het inmiddels zwart geworden beeldscherm van zijn laptop en de beelden in zijn hoofd vulden het scherm.

En Tom? Na al die toestanden van drie jaar geleden wilde zijn zoon niets meer met hem te maken hebben. Hij had hem per ongeluk weleens gespot als hij in de keuken zat, op bezoek bij de huishoudster, die Tom al vanaf zijn geboorte kende. Dan leek het alsof het huis weer een andere kleur kreeg, lichter was. Maar nu vond hij dat Tom een landloper was geworden met zijn rare ideeën en zijn rasta haren. En toch miste hij hem vreselijk, zijn enige zoon

De as viel op de grond. Hij drukte met zijn geel geworden vingers het stompje uit en schoof met zijn voet geïrriteerd de as weg. Z'n nagels drukten in zijn gebalde vuisten.

Hij moest ontspannen, hield hij zichzelf voor en pakte de fles die hij opnieuw boven het glas hield totdat hij halfvol zat en sloeg het in een snelle beweging naar achteren. Is het glas halfvol of half leeg? Dacht hij. Het kwam zomaar bij hem binnen alsof er iemand in zijn oor stond te fluisteren.

‘Tja, ik heb liever een vol glas. Wat heb je nu aan een half glas,’ zei hij hardop en schonk de fles leeg. ‘Proost.’ En hief het glas naar zijn spiegelbeeld dat weerkaatste in het glas van de

boekenkast naast hem. Waarom zou hij zich nog zorgen maken over zijn bedrijf? Het was zijn bedrijf niet meer.

‘Ze zoeken het maar uit.’

Er werd op de deur geklopt. Hij staaarde verward die richting op en realiseerde zich dat er zich iemand achter die deur moest bevinden en zei met een dikke tong: ‘Kom maar binnen met je knecht.’

De huishoudster keek hem om het hoekje van de deur met een schuin hoofd aan.

‘Is alles goed met je? Ik hoorde je praten en dacht dat er misschien bezoek was die ik niet binnen heb zien komen.’

‘Nee hoor, Nellie, ik ben het maar.’ Hij liet zijn glas aan haar zien

‘Dit is de schuldige van mijn gepraat’, zei hij met een tong die moeilijk te bedwingen was.

‘Aha, oké. Maar doet u wel rustig aan? We gaan zo eten en ik kan u niet naar bed tillen als u niet meer kunt lopen. De vorige keer heeft u hier de hele nacht in uw stoel geslapen. Ik hoop dat u nog weet hoe dat de volgende ochtend voelde,’ zei ze mopperend.

Hij keek naar haar met zijn rood doorlopen ogen.

‘Heb ik weleens gezegd dat je een kanjer bent, Nellie?’

‘Ja, dat heeft u wel vaker gezegd. Maar bedankt,’ zei ze nors. ‘Over een half uur is het eten klaar.’ Ze deed de deur met een net iets te harde klap dicht.

Nee, hij had geen zakelijke bezoeken meer. Het bedrijf dat hij met bloed, zweet en tranen had opgebouwd, was door een vijandige overname niet meer van hem en hij was uitgekocht.

Hij keek naar de foto op zijn bureau. Alles waar hij van hield stond daarop. Hij hoorde zijn eigen tanden knarsen en voelde zijn ogen vochtig worden. Ging het wel goed met ze? Konden ze zich wel redden? Hij had ze alles willen geven, als het maar weer net

zoals vroeger werd, toen ze nog samen gelukkig waren. Het geld kon hij nooit van zijn leven meer opmaken. Hij had genoeg. Geld kon hem niets meer schelen. Hij wilde zijn vrouw en zoon terug. Hij wilde zijn leven terug als gerespecteerd man. Zou dat ooit nog mogelijk zijn? Hoe kon hij bewijzen dat hij zelf een slachtoffer was? Hij had hulp nodig om zijn onschuld te bewijzen, maar hij had geen idee bij wie hij kon aankloppen.

Hij moest helder worden en pakte een zilveren doosje uit de la en snoof het witte poeder met een zilveren lepeltje naar binnen.

Er kraakte iets bij de tuindeuren. John keek verwaasd op en luisterde. Zijn nekharen gingen overeind staan. Het was al donker buiten. Een windvlaag liet de zware velours gordijnen die voor de tuindeuren hingen opbollen als zeilen in de wind. Hij had ze dichtgetrokken toen het ging schemeren. Nooit eerder was er iemand door die deuren naar binnen gekomen, hij maakte er alleen zelf gebruik van. Iedereen wist dat zijn kantoor zijn heiligdom was. Alleen de huishoudster kwam er om schoon te maken, en zijn persoonlijke assistent. Hij voelde dat er iets niet klopte en snel voelde hij naar de knop onder zijn bureau. Het gele vocht sprong gewillig over de rand van zijn glas, terwijl hij probeerde op te staan uit de zware leren stoel. In een dronken waas zag hij iemand tevoorschijn komen. *Verdomme waar is die bril.*

‘Wie is daar? Gerard, ben jij dat?’ riep hij richting het gordijn.

De tuinman had hij vandaag in de tuin zien werken, maar hij kon zich niet voorstellen dat Gerard nu, op dit moment, voor de eerste keer, en op dit tijdstip, via deze kant binnen zou komen.

De vage gestalte achter het gordijn kwam tevoorschijn.

‘Wat is dat? Wie ben jij? Wat moet je hier? Ben je gek geworden om zomaar binnen te lopen?’ riep John. Zijn hart ging tekeer. De indringer kwam achter het gordijn tevoorschijn en bleef bij de deuropening staan.

‘Zo, daar ben je dan,’ zei de indringer kalm.

‘Jij vreselijke man, jij duivel! Zit je lekker hier in je protserige huis aan je protserige bureau?’ zei hij vol walging en sarcasme. Hij kwam nog een stap dichterbij, waardoor John zijn gezicht kon onderscheiden in het vage licht van zijn bureaulamp. Zonder bril kon hij toch nog een grauwe huid, een stoppelbaard, rood doorlopen ogen zien en te los zittende kleding onderscheiden.

‘Het kan je niets schelen wat er met ons is gebeurd, hè.’ De kalmte van zijn stem had iets dreigends. ‘Wanneer neemt je nu eens je verantwoordelijkheid, John Fisher?’ zei hij met een neerbuigende stem en nam nog een stap naar voren waardoor hij nog maar twee meter van John af stond. John was voor zijn bureau gaan staan, wankelend door de drank, en voelde hij zijn hart in zijn keel kloppen. De paniek kroop langs zijn benen omhoog.

‘Dat wordt allemaal geregeld door de advocaten,’ zei John op de voor hem bekende autoritaire toon, ‘Je hebt niet het recht om zomaar mijn huis binnen te komen. Ik bel de politie als je niet direct vertrekt.’ Zijn hoofd bonkte van de spanning en zijn lichaam trilde. Kwam dat door de drank of de schrik, vroeg hij zich af.

De lucht zinderde van de spanning en John rook zijn eigen zweet. De man haalde iets achter zijn rug vandaan. Hij kon niet goed zien wat het was, maar de lengte van het ding gaf hem een alarmerend idee van wat het kon zijn.

‘Begrijp je ons verdriet dan niet?’ zei de indringer, terwijl er speeksel in zijn mondhoeken verscheen.

‘Wat mankeert jou toch, man! Zoveel mensen die lijden. Kan

het je dan helemaal niets schelen?’ De indringer zwaaide slungelig de knuppel van onder naar boven en liet hem daar dreigend maar wiebelend in de lucht hangen en hij deed nog een stap dichterbij, maar nu hief hij de knuppel strak en dreigend omhoog.

‘Als de overheid niets doet dan zal ik je wel je verdiende lesje leren’

John voelde de spetters op zijn gezicht. Achter hem hoorde hij de deur opengaan, maar kon niet omkijken om te zien of het Nellie was of haar waarschuwen want hij moest een stap opzij doen om de knuppel te ontwijken. De alcohol had zijn evenwicht verstoord. Hij wankelde en viel met zijn hoofd tegen de punt van een zwaar mahoniehouten bijzettafeltje dat naast het raam stond. Hij voelde zijn botten kraken en een felle pijscheut benam hem de adem. De kamer draaide voor zijn ogen. Zwarte vlekken belemmerden hem het zicht en hij moet een paar keer knippen; hij vocht om bij bewustzijn te blijven. De knuppel had hem gemist, maar die had blijkbaar iets of iemand anders geraakt, want hij had een klap gehoord, gekraak en een zware doffe plof, zoals een die je hoorde als iemand op de grond viel. De houten vloer had hij voelen trillen en probeerde zich om te draaien om te zien waar die man zich in de kamer bevond toen hij voelde dat hij zich niet kon bewegen van de pijn; zijn hoofd kon hij maar een paar centimeter optillen. In zijn ooghoeken zag hij die bezeten slungel met zijn armen slap langs zijn lijf en de knuppel nog in zijn hand. Hij leek verstard en keek met open mond naar iemand die op de grond lag. Uit de kleding zag hij dat het Nellie moest zijn. Er liep rood vocht langs haar hoofd dat op de grond gutste in een kring van een steeds groter wordende plas bloed

John kreunde. ‘Wat heb jij nou gedaan, klootzak!’ De pijn belette hem om verder praten. Hij voelde paniek, er moest een ambulance komen, maar hij kon niets doen. Hij voelde de

stekende pijn in zijn heup en deed een poging om haar richting uit te kruipen, maar dat lukte niet. Het werd zwart voor zijn ogen en hij viel in een donker gat.

‘Dit is niet wat ik wilde,’ zei de indringer met gebroken stem, ‘dit mag niet, dit kan niet waar zijn.’ Maar er was niemand die hem hoorde.

De gordijnen bolden opnieuw op toen de tuindeuren met een zwaai werden opengegooid. De lange velours stof werd met een ruk opzijgeschoven en twee agenten richtten hun wapens op de indringer.

‘Gooi die knuppel weg, nu!’

De deur naar de hal werd opengegooid en er verschenen nog twee agenten die hun wapens op de man richtten.

‘Geef je over! Op de grond!’ schreeuwden ze.

Lusteloos en verdoofd liet de indringer de knuppel uit zijn hand glijden en liet zich op zijn knieën zakken met zijn handen in de lucht. De indringer werd tegen de grond gedrukt en in de boeien geslagen.

* * *

Over de intercom werd druk heen en weer gecommuniceerd. In de verte was een sirene te horen die steeds dichterbij kwam. Af en toe kwam John bij bewustzijn en voelde een bonkende koppijn. Hij kon zich niet goed oriënteren.

‘Wat gebeurt er? Waar ben ik?’ Hij zag Nellie liggen en herinnerde zich weer wat er was voorgevallen.

‘Hoe gaat het met haar?’ vroeg hij kreunend aan een broeder die op dat moment geconcentreerd zijn bloeddruk aan het meten was, terwijl er voorzichtig iets onder hem werd geschoven.

Rondom hem liepen ambulancebroeders en politie druk heen en weer. Vier man waren er nodig om hem op de brancard te tillen.

‘Een..., twee..., drie..., die is allang geen acht pond meer,’ zei de broeder.

‘Tja, dat heeft wat gekost,’ zei de ander.

Toen hij op de brancard lag kwam een agent naar hem toe. Z’n gezicht stond serieus en hij keek hem met gebogen hoofd aan.

‘Het spijt me van Nellie,’ zei hij voorzichtig. ‘Ze was op slag dood. Wat is haar achternaam?’

Hij voelde zijn hart tegen zijn ribbenkast tekeergaan. De adrenaline gierde door zijn lijf en een krop verstikte zijn keel. Hij voelde tranen als straaltjes over zijn wangen lopen en realiseerde zich dat hij huilde. Hij besepte dat hij lang niet meer had gehuild. *Wat moet ik zonder Nellie? Wat moeten haar kinderen zonder haar? Wat erg voor Bianca en Tom.* Dacht John voordat hij opnieuw wegzonk in een diepzwart gat.

De ambulance schokte als een kameel heen en weer waardoor hij bij bewustzijn kwam. De verdoving die ze hem hadden gegeven werkte niet goed. Hoe graag hij het ook wilde onderdrukken, een paar kreunen ontsnaptten aan zijn mond.

‘Waarom maken ze eigenlijk ambulances zonder goede veringen? Mijn eigen auto zweeft over de weg, maar deze auto..., ongelooflijk’

De verpleegkundige keek hem verbaasd aan, maar zei op een kalmerende toon: ‘we zijn er bijna meneer Fisher, nog even volhouden.’ De broeder prikte een naald in zijn hand en bevestigde daar een slangetje aan. John probeerde zich te herinneren wat er was gebeurd.

Die indringer had het op mij gemunt, maar hij had Nellie geraakt. Hij voelde zich draaierig en misselijk. Een bak werd hem net op tijd voorgehouden. Alles kwam eruit; de maaltijd van die avond en de liter whisky. Uit z’n neus droop nog een sliert en z’n neus prikte.

‘Het is mijn schuld dat Nellie dood is,’ zei hij kermend en spuugde het laatste restje uit.

De broeder keek hem aan en John zag hem denken *‘dat klopt klootzak, jij hebt veel meer op je geweten dan alleen deze vrouw’*. In plaats daarvan zei de broeder op professionele toon: ‘Alles komt goed, maakt u zich nu maar geen zorgen.’ Had hij het zich verbeeldt? Of had de broeder echt die gedachte gehad? Soms kon hij niet meer onderscheiden wat iemand werkelijk dacht of wat hij had gezegd. Het werd weer zwart voor zijn ogen en hij zonk weg in de vredige diepte.

De collega had de broeder meewarig aangekeken.

‘Weet je wel wie dit is?’ vroeg ze fluisterend nadat ze had gecontroleerd of John bij bewustzijn was.

‘Jazeker, natuurlijk weet ik dat.’

Zware deuren gingen automatisch opzij toen de ambulance de spoedeisende hulp binnenreed. Hij was opnieuw wakker geschrokken toen ze schokkerig zijn brancard naar buiten schoven. Het rook hier smerig. Naar benzine, teer en bloed. Hij zag containers staan met uitpuilend vuil. De brancard werd naar binnen gereden alsof het een pallet met dozen was. Ze reden hem hem door een lange, met tl-buizen verlicht gangenstelsel, met klapdeuren die vanzelf opengingen, totdat ze hem, zonder iets te zeggen of aankeken in steriel, koud en ongezellig kamertje achterlieten. Daar lag hij dan, met knallende koppijn en pijn in zijn heup. Wat nu? Hoe laat zou het zijn? Hij dommelde weer weg, niet wetende dat in de andere kamer een vergadering plaatsvond waar een discussie ontstond of John Fisher het recht op zorg had of niet. De meesten vonden van niet, want ten eerste was hij niet gevaccineerd en ten tweede, als andere ongevaccineerden zorg werd ontzegd, waarom zou John Fisher er dan wel recht op hebben, zeker na wat hij had aangericht?